

— Tengerész — mondta Maurier. — De sokszor volt úgy, hogy nem volt kedvemre, elindulni a hajókkal. A kikötőkben néztem az induló hajókat és éhes voltam. Ezt csináltam én azelőtt.

Azelőtt... Ezt mind a ketten olyan hangsúllyal mondták, minthogyha csak attól számítana, hogy a világon vannak, amióta repülnek.

— Azokban a pocsék tengeri kikötőkben — folytatta Maurier — szemetes utcák vannak, nyüzsgő emberek, akiktől nem lehet mozogni, hanem csak könyökkel utat törni, vásári konyhák büzlenek a tereken és autók vannak azokon a fene szűk körúton, amik a járdához lapítják az embert, hogy köpni kell utánuk — hát ezért kellett nekem idejönni! — mondta, mint aki belenyugodott saját elhatározásába.

Spikének és Mauriernek ez a beszélgetés elég volt egy napra. Hallgatva dohányoztak egymás mellett.

Róbert egy pillantást vetett karórájára. Mint a rohanó század emberei, karórát viselt; és hordozta magával, önszántából az időt, amely bilincsébe szorította csuklóját.

Róbert fölállt, rendbehozta kigombolt blúzáát a nyakánál és bement a kapitányhoz.

ÚJ KEDVEST KERESŐ DAL

Eltűnt szeretőm siratom még,
de várom az újat az őszől...
— Babérkoszorút vele fonnék,
s ha nem riadozna az őztől,

Két kis nefelejcskoszorút, ha
nem félné az erdei vadtól,
s kelnék vele messzi nagy útra,
hol égi kovács keze patkol...

Ha nem riadozna a csóktól,
Karomba repesve ölelném,
ha nem riadozna a csóktól,
boldog szerelemre nevelném.

Dús, barna hajába temetném
zúgó fejemet meg a jajt is,
szeretne talán, ha szeretném
s túrné velem akkor a bajt is.

Csak kék szeme lenne! szelíd kék,
az égre fel én sose néznék,
— eltűnt szeretőm oda vitték,
s felnézne az égre nehéz még...

... Most ősz jön a kerti virágra,
sikongnak a szélben a lombok,
jaj, ősz jön a kerti virágra
s eltűnnek az éjben a lombok...

Hát jöjjön el értem a drága
s vigyázza remegve az álmom,
— hisz eljön az ősz is a nyárra —
s most csend riogatja az álmom...

Végh György